

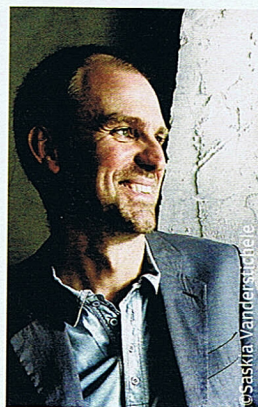
IK BEN NU WIE IK BEN

Hans Bourlon

(48), CEO en medeoprichter van Studio 100

Door de scouts. Het was een late roeping, maar uiteindelijk ben ik er toch zeven jaar leider geweest. Een uitstekende leerschool, ik zou het iedere manager in spe aanraden. Ik leerde hoe belangrijk het is om mensen kansen te geven, zodat ze openbloeien en zich goed voelen in de groep. Uiteraard ben je als scoutsleider ook een mini-ondernemer, want je zet constant activiteiten op. Creatief zijn in groep, dat heb ik er geleerd. En laat dat nu net heel belangrijk zijn bij Studio 100.

Door mijn vakantiejobs. Ik heb aan de lopende band gestaan, framboenen geplukt, in een drukkerij en een bank gewerkt. Ideaal om een flinke portie doorzettingsvermogen te kweken. Maar ik lette ook altijd goed op als ik bazen tegenkwam: hoe zij hun medewerkers behandelen is cruciaal. Het zorgt ervoor dat ze gemotiveerd zijn, of net heel gefrustreerd. Eén ding had ik al snel door: puur cijferwerk – mijn baantje bij de Generale Bank – was niets voor mij. Maar bij diezelfde bank zat er wel een vrouw die me norm heeft geïnspireerd. Zij leerde alle rekeningnummers van de klanten uit het hoofd, zodat die voelden hoe belangrijk ze waren. Intussen probeer ik hetzelfde te doen voor mijn medewerkers. Al houd ik het bij hun namen, niet hun rekeningnummers.

Saskia Vanderstichele

Door het leger. In plaats van de klassieke legerdienst koos ik voor de moeilijker weg van kandidaat-reserveofficier, omdat ik dan leiding mocht geven. Toen heb ik geleerd hoe je mensen kunt motiveren. Mijn aanpak was niet echt traditioneel, maar eerder zoals bij de scouts: met veel humor en relativering, in plaats van de klassieke tuchtmethodes. Ik ben dus wel een paar keer op het matje geroepen, maar ik heb er ook veel resultaten mee behaald. En nog altijd vind ik humor de beste manier om mensen op sleeptouw te nemen.

Door de nationale omroep. Met de scouts hebben we ooit een spelprogramma opgevoerd in de parochiezaal van Baardegem. Op zekere avond zat Lambert Van der Sype in de zaal, die de jeugdafdeling van de toenmalige BRT leidde. Hij bood me aan om er als freelancer te beginnen, en quizvragen en spelprogramma's te bedenken. En 's avonds mocht ik bijklussen als applausmeester. Dat was voor mij de universiteit van de televisiewereld. Je merkt er heel snel hoe het wereldje werkt en wie goede en slechte registers of cameramensen zijn. Ik ben de VRT ontzettend dankbaar dat ik toen die kans heb gekregen, zonder enige scholing of ervaring.

Door mijn collega's en partners. Ik zuig allerlei invloeden op van mijn medewerkers, maar ook van de mensen uit andere bedrijven waarmee we samenwerken. Er zijn er bijvoorbeeld die voor hun beurt praten, terwijl anderen net heel goed kunnen luisteren. Een van mijn belangrijkste inspiratiebronnen is natuurlijk Gert Verhulst, met wie ik al meer dan twintig jaar samenwerk. Zelf heb ik de neiging om de dingen complexer te maken dan ze zijn. Maar hij kan problemen met een schitterende eenvoud analyseren en ze zwart-wit voorstellen. Dat is belangrijk, want mensen willen geleid worden. Ze hebben duidelijkheid nodig. **S**